

Хютенбрeнeрeт, Ансeлмъ — Hüttenbrenner, Anselm — компонистъ, род. 13 октомврий 1794 въ Грацъ, умр. 5 юний 1818 въ Оборадрицъ

при Грацъ, писалъ 55 симфонии, 10 увертюри, камерна музика, меси и др. Шубертъ е ценяль доста Х. като компонистъ.

Ц.

Щ — С 1) първиятъ тонъ на сегашната основна тонова стълба — по нѣмското наименование — и третиятъ — по старото (X в.) буквено наименование; 2) Съ въвеждането на нотнитѣ линии, буквата С е била поставяна като ключъ за определяне значението на линиитѣ; линиията, на която тя е била поставена, е имала желтъ цвѣтъ; 3)

С, Ё по-рано **?** — служащъ за означение на такта; 4) Съкращения за: с.В = col basso — съ баса; В. с. = basso continuo, с. f. = cantus firmus, саро = начало; da саро = отъ начало, с 8-а = coll ottava = съ октава.

Цадиковъ, Моисъ — хоровъ диригентъ и компонистъ, род. 17 мартъ 1885 въ София, училъ тамъ цигулка — отначало при Швертнеръ, а после — въ частното музикално училище при Петко Наумовъ, и теория и композиция при Добри Христовъ. 1908 получава стипендия отъ Софийската израилска община, заминава за Германия, и постъпва въ консерваторията въ Вюрцбургъ, дето Симонъ Брой (хармония), Максъ Майеръ Олберлебенъ (контрапунктъ и композиция), Шулице-Приска (цигулка) и Херманъ Ритеръ (пиано) сж били негови учители. 1910 се връща въ София, и застава на чело на Еврейското пѣвческо дружество — хоръ при централната синагога, който и до сега е подъ негово ръководство. Солиденъ диригентъ, Ц. издига хорътъ на Еврейското пѣвческо дружество на една прилична художествена висота, и неговитѣ концерти сж единъ факторъ въ музикалната животъ на София. Той има заслугата, че првъ — съ хоръ отъ любители — изнесе голѣми хорови творби: „Победната пѣсень на Мирианъ“ (Шубертъ), „Атиски развалини“ (Бетховенъ), и 1 часть отъ „Сътворението“ на Хайдн и др. Отъ композициитѣ му — най-известна е юношеската опера „Зима и про-

лѣтъ“, а писалъ и множество синагогални пѣснопѣния, и една сбирка отъ 24 детски и юношески пѣсни.

Неговиятъ синъ **Жакъ Ц.** — ученикъ на П. Йуонъ въ Берлинската висша музикална школа, е единъ отъ надежитѣ наши млади компонисти, който твори върху основа на народното звуковтворчество.

Цанковъ, Цанко — диригентъ и компонистъ, род. 8 май 1899 въ гр. Орѣхово на Дунава; първиятъ му учител по музика е неговия вуйчо Радулъ Милковъ — познатъ китаристъ, 1918—20 е студентъ по право въ Софийския университетъ, 1920 получава парична помощъ за 2 годишно учение въ чужбина. Сжщата година заминава за Виена, и учи въ Музикалната академия — хармония при Йозефъ Марксъ, контрапунктъ при Карлъ Вайгль, и пиано при Олга Залфелдъ. Следъ едногодишно пребиваване въ Виена, постъпва въ Лайпцигската музикална академия, като ученикъ на Стеф. Крелъ и Паулъ Гренеръ — контрапунктъ, форми и свободна композиция, Чернекъ и Фритцъ фонъ Бозе — пиано и Ото Лозе — диригиране. Следъ свършване на академията, 1923 бива назначенъ стажантъ-диригентъ въ Народната опера, дето работи до 1931, като 1924—26 е билъ лекторъ и въ Музикалната академия — по елементарна теория, хармония и музикално формознание, а отъ 1924, до сега, е ръководител на хора при Нѣмската евангелска община въ София, съ който туря начало на нѣмски духовни концерти въ нашата столица — първиятъ, отъ които даденъ презъ 1924, 1932, бива назначенъ (съ конкурсъ) преподавателъ въ Музикалната академия. Композиции: ор. 1 — Расодия за флейта и пиано; ор. 2 — Лирически пиеси за пиано; ор. 3 — 17 български пѣсни и танци — за пиано, подъ името „Слънчеви пѣсни“; ор. 4 — „Пѣсни